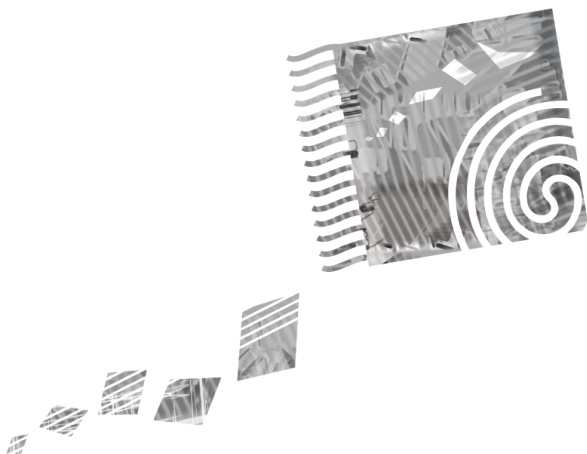

Виктор Дойчинов

СТЪПКИ ПО ПЯСЪКА

сонети

2016

*Обичам този френски шансон —
винаги ме е връщал към нетрайното
в нещата от живота и към вечното
в изкуството.*

*Виктор Дойчинов — автор
Стелла Кукушева — оформление
Христо Кукушев — коректор
Издател
ISBN 0*

СЪДЪРЖАНИЕ

<i>Въведение</i>	5
<i>Глухарчета — първа част</i>	7
<i>Апостроф</i>	9
<i>Испанка</i>	10
<i>Урок</i>	11
<i>На бал</i>	12
<i>Бяла лира</i>	13
<i>Събуждане</i>	14
<i>Рожден ден</i>	15
<i>Глухарчета</i>	16
<i>По вишни</i>	17
<i>Лека нощ</i>	18
<i>Докосване</i>	19
<i>Мълчание</i>	20
<i>Пътуване — втора част</i>	21
<i>Зърна</i>	23
<i>По жътва</i>	24
<i>Жито</i>	25

<i>Пътуване</i>	26
<i>Рисунка</i>	27
<i>Звуци</i>	28
<i>Каменна магия</i>	29
<i>Колело</i>	30
<i>Карнавал</i>	31
<i>Врати</i>	32
<i>Прозорецът</i>	33
<i>Кафе</i>	34
<i>Стъпки в пясъка</i>	35
 <i>Слънчеви зайчета – трета част</i>	 37
<i>Бялата къща</i>	39
<i>Чехли</i>	40
<i>Коруча</i>	41
<i>Черги</i>	42
<i>Старите бани</i>	43
<i>Старият бряст</i>	44
<i>Сините камъни</i>	45
<i>Бяла паланка</i>	46
<i>Слънчеви зайчета</i>	47
<i>Пасторално</i>	48
<i>Ракла</i>	49
<i>Бяла птица</i>	50
<i>Разговор със слънцето</i>	51

ВЪВЕДЕНИЕ

Сонетът е синтез на мисълта и чувството, една прецизна форма на метафоричното и недоизказаното. Пределно открити, 14-те стиха звучат за някой може би старомодно с външния си емоционален и често сантиментален пласт. Тази доверителност ги прави обаче и достъпни за скритото в тях, понякога изненадващо дълбоко и мащабно — също като премълчаната мъка, самоотвержената любов и безмълвното щастие. Сравнението, от което бягаме, става неизбежно, отеква едва ли не като присъда, приканва да влезем в сумрачния лес на търсенето, бродира стъпки върху пясъка, полита като малката флотилия на всекидневие, за да се прегърнем с необятното. Тези често резки преходи на състоянието превръщат сонета в аг за поета, докато го създава и в рай за поетично настроения, когато се докосва до него.

Сборникът "Стъпки по пясъка" съдържа три части, доминирани от преливащи една в друга тоналности — чувственост, мисловност и носталгичност.

Първите сонети препращат към внушенията на поетичния сборник "Малки тайни" с тяхната почти дневникова изповедност, погръпват тънките струни на ранимата душевност и така я обогатяват. Не лесната разгадаемост на стиховете прехвърля мост към следващите сонети, където иносказанието изисква още по-добра подготвеност и по-точна нагласа.

Във втората част търсенето на логични връзки и

обратими взаимозависимости придава на стиховете мащабна обобщителност. Осезаемата енигматичност затруднява и може да стесни кръга на четящите поезия. Без изострена сетивност за скритото те остават подвластни на внушенията в първия, отчасти във втория и третия пласт на мисленето в образи. Това определя всъщност нашата интелектуална и емоционална различност...

Третата част на "Стъпки по пясъка" е обвеяна от нескрита носталгичност. В шарената ракла на всяка човешка съдба са надиплени не само момински шевици и ергенски елеци.. Спомени бликат от впили се в албумни снимки, от надвесени стрехи, порти ковани и белосани къщи — от цял един отишъл си безвъзвратно от нас свят, но оставил ни най-ценното — способността да обичаме, да помним и пазим. Метафоричността и алегоричността в този раздел са дискретни и внимателно премерени. Искреността не крещи, тя шепне, доверява.

Виктор Дойчинов

ГЛУХАРЧЕТА

първа част

*Любовта не остарява —
вечно млада е със нас —
да потъваме в забрава
под неясната ѝ власт...*

АПОСТРОФ

„Отпивай ме бавно, на глътки“

Кристина Добрева

*Кажу ми как на глътки да те пия,
когато губя си ума по тебе!
Докосна ли те, става с мен магия
и жажда пари като за последно.
Сравняваш се със вино отлежало,
а младостта ти ври и прекипява!
Виновно ли е лудналото тяло
с години в обръчи да остарява!
Не, цялата на гръх ще те изпия,
докато люшне се в очи простора!
Понесен от прииждаща стихия,
за нова устни жадно ще разтворя!*

*На глътки бавни вино се отпива,
но любовта в една остава жива!*

ИСПАНКА

На Мишо Илишков

С южна кръв съм, матагоре.
Ако те е страх, недей!
Няма за какво да спорим —
ти ще бъдеш победен!
Но опитай все пак, може
да успееш, виждам, че
остър ти е доста ножа,
че безстрашно си момче.
И да знаеш — на арена
не върви наполовин —
вслушвай се в кръвта влудена
и ще си непобедим!

Хайде, давай, матагоре,
с тебе няма днес да споря ...

УРОК

*Не тъй бързо, момче, не сънуваш наяве!
Не етап съм за теб, нито точка по план.
Аз съм тук не за час, не за нощ до забрава,
не да взема от теб, а докрай да се дам!
По-полека, момче, който бърза забавя —
не препускай по-лудо от краткия ден!
Но ти нямаш, момчето ми, грамче представа —
аз какво съм за теб, ти какво си за мен!
Не се питай — от скука на скута довчера
би побягнал отново свободен, но сам.
Може би възмъжал, днес кураж ще намериш
да пристъпиш и влезеш при мен като в храм!*

*Хайде, спри се, момче, не сънуваш наяве —
не за час съм при теб, ни за нощ до забрава!*

НА БАЛ

*Идеи препускат без стреме,
изгряват над тях светове.
Попита ли спрялото време
къде мисълта ти снове —
дали по небесни пътеки
и тя не кръстосва в нощта —
изгрява и гасне далечно
със лудите думи в листа!
Но стига въпроси — в премала
ела, притисни се до мен!
Сънят, тази дворцова зала,
по царски е пак пременен!*

*Поспи, прегърни своя крал —
той пламнал те кани на бал...*

БЯЛА ЛИРА

*Пагат бели светове —
сняг от влюбени целунат.
Преди ум да ги скове,
в устни те ще полудуват
и ще ми простят, че пак
топлият ми дъх ги спира.
Плаче пухкавият сняг,
точи месецът секира.
Но си трупа кротко вълн
и прегръща ветровете,
дупли сладкият ми сън,
до ранило утро свети.*

*Не е сняг, а бяла лира —
в устни с песен той умира...*

СЪБУЖДАНЕ

*Добро утро, светлина!
Първо тебе ще целуна!
На съня ще изменя
като циганин в катуна.
С клетви пак ще проглуша
на съседката петела.
Ще го моля от гуша
да не пей поне в неделя —
сладичко да си поспя
като другите до плагне.
Да, но петльо пак пропя —
били ярките му гладни...*

*Браво, петльо, кавалер си —
Имаш ли за мене песни!*

РОЖДЕН ДЕН

*Ще купя първо свеж букет от рози.
След туй две устни, сочни като нар,
ще назоват избран парфюм за този
с цветята от съседния пазар.
Преди да тръгна свойски ще намигна —
момичето ще знае за какво —
че любовта разтворена е книга,
ако е истинска — за цял живот!
Преди да вляза в къщи и да скрия
букета и кутийката "Шанел",
на прага ще изгрее пак Мария
сюрприза ми да разтопи несмел...*

*Така я караме и знаем, че
ще бъдем все момиче и момче!*

ГЛУХАРЧЕТА

*Къде, момичта, летите —
с какво земята не ви стига!
Кой вятър гоните с мъглите,
дъга след дъжд ли ви намира!
Ръцете ми растат до Бога
да ви прегърна и целуна,
но да ви стигна все не мога
и чакам ново пълнолуние.
Тогавата тайно се събират
в едно земята и небето,
дъждът подръпва топла лира,
жадней под облаци полето.*

*По него нека полетиме,
глухарчета докато има!*

ПО ВИШНИ

*В бяло вишната изгрява,
маха с клони — накъде!
А под нея разцъфтяла
роза тънчико бодее —
не ме пуска да поема
по несвършващия път.
Ах, защо все няма време
преди две стрелки да спрат!
Колко красота отлита
като облак, като дъжд,
рукнал с шеметни копита
да целуне млада ръж...*

*Как във тази надпревара
бързите стрелки да скарам!*

ЛЕКА НОЩ

По П. Б. Шели

*Ти лека нощ не каза, мила,
до мен притихнала бе ти.
Нощта разстилаше ни свила,
отворила за сън врати.
Така щастлив съм, че ще мога
до теб да бъда в ранина,
в безбрежие да търся Бога
и да потъвам в светлина.
Магии сладки да ми правиш,
магьосник сам да бъда аз,
докато нощната забрава
изгрее в утринен атлаз*

*Ти лека нощ не каза, мила,
тя с обич пак ни е завила!*

ДОКОСВАНЕ

Du hast mein Herz berührt!

(Helene Fischer)

*Примигват влюбено над мен
звездите и очакват ден
в прозореца ми да изгрее.
Така оставам озарен,
от допира неволен в плен
и тихо тази песен пея.
Сърцето ми докосна ти,
то ден и нощ към теб лети —
спасение от обич няма!
Затуй останах без врати —
съня ми буден да смути
една любов за двама.*

*Примигват влюбено над мен
звездите и очакват ден...*

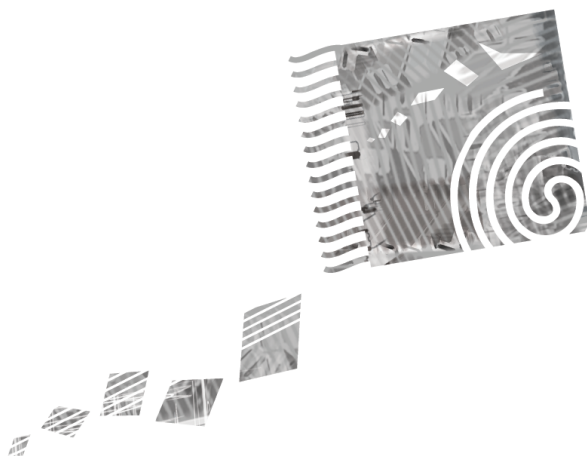

МЪЛЧАНИЕ

*Какво ли думите ми ще ти кажат —
отново се тресат у мен от страх
че може да ги разбереш и даже
пространства свои да откриеш в тях.
Ами ако и ти сравняваш скрито,
събираш и разделяш като мен,
ако са думите над нас самите,
ако не искат да ги разберем!
До тебе исках да съм, а с въпроси
затрупах те безсмислено, нали!
Предлагам ти да се разходим боси,
ако дъждът отново завали!*

*Ела, ще минем без словесен грим —
ще си говорим, като помълчим!*

ПЪТУВАНЕ

втора част

*Чувството е мисъл бързотечна —
става ясно без да разбереш.
С двете стига се далече,
ако можеш да ги събереш.*

ЗЪРНА

*Неясен гръб потъва в ранината
посреща изгрева и засия.*

*Пронизваше го в упор светлината,
но той на ореола устоя.*

*Объркан и смутен, не се обърна —
от страх направо беше прикован —
първичен страх от некънливо зърно,
че може би обикнал беше сам.*

*До сянката му изгължена гълъб
крилете си разперваше, готов
изроненото зърно да погълне,
да литне като него от любов.*

*Неясен гръб изронва в ранина
пътека от разпукани зърна...*

ПО ЖЪТВА

*По жътва бавно избеляват
прогизналите коловози
посипани със едра плява
и с дъх на прецъфтели рози.
От изгрев слънце та до заник
раздуват прашните си ризи
и ти се струва — от Балкана
хайдути—младоженци слизат.
Те грабват тънките тополи,
през кръст прихващат ги и леко
напреко стърнищата голи
изчезват тайно надалеко...*

*Зрял клас за сърп и той с надежда
към тайния предел поглежда ...*

ЖИТО

*Добруджанско жито ме опърли,
но къде е моя остър сърп. —
сях да го пожъна с него първи,
на чакъма трудно ще ме спрат.
Но оказа се, че преди мене
някой своя сърп е завъртял,
смлял пожънатото с време —
хляб да изпече от него бял.
Тъй я кара не от вчера:
сее, жъне, меси — на софра
място винаги ще си намери
гост добър за приказка добра.*

*Добруджанско жито ме опърли —
ех, да можех да съм първи!*

ПЪТУВАНЕ

*Към тебе вървя като в лес
и ще ми се той да не свършва —
да бъркам посоките — днес
към вчера без път да ме връща.
И тъй от дърво на дърво,
с чадъра над мене изрязан
пристъпвам неясно готов
детето у мен да запазя.
И тичам, кой знай накъде —
причините купища, Боже!
Отново съм малко дете,
което без обич не може.*

*Пътувам към край просветлен —
гората пътува до мен...*

РИСУНКА

*Две педи сняг до залез се стопи.
Разля се мътна приказката бяла.
Разочарован легна да поспи
преди да махне с кърпа на превала.
Децата скриха доверчиво пак
шейничките си горе на тавана
и замечтаха — следващият сняг
поне ден—два натрупал да остане...
Притихнали над чистите листа,
едва сдържали сълзи да заплачат,
рисуваха снега до сутринта,
търкулнали луна като погача.*

*Не мигнаха гечицата — изгря
един потънал в снежно бяло град.*

ЗВУЦИ

Тези звуци нямат свои букви,
дуги няма този нощен звън.
Все си мисля, че не са от тука
и че идват някъде отвън.
Уж неясни, а трептят у мене
като мисъл, скрила се в сърце.
Чакам лек ветреца да ме подеме
и да литна лек като перце.
Странно чувство — тъй дълбоко влиза,
че забравяш кой си, от къде.
Не, не съм усещал толкоз близо
щастие то да си побеген...

Тези звуци нямат свои букви —
все си мисля, че не са от тука!

КАМЕННА МАГИЯ

*Странно е, но сещам как
времето се в мен завръща —
стъпвал съм на този праг
и едва ли бил съм същия.*

*Ще ми се да продължа
тази каменна магия,
даже в мрамор да съм жив
преди сянка да ме скрие.
Как да бъда тука сам —
сливам се със планината!
В нея съм като във храм —
в плен плен на светлината.*

*Времето е огледало —
тук отдавна то е спряло.*

КОЛЕЛО

*Полудя колелото — препуска, не спира —
полудял съм и аз, продължавам напред,
пркопитвам небето преди панаира
чергилата си шарени да събере.*

*Боже, толкова шатри за сбиране има —
ще ми стигне ли моя нищожен живот!
Просветлява, препускам отново за трима —
кой ли път да поема без бряг и без брод!
Може би е добре да покания звездите
на разходка с гондола в небето атлаз
и когато сваля чергилата протрити,
един ден като тях да блещукам и аз...*

*Пощуря колелото, препуска не спира —
как не искам да свърши на свещ панаира!*

КАРНАВАЛ

Луд съм за трима, но всички ми вярват —
сигурно искат на мен да приличат.
Дълго ли още ще трай Карнавала —
все си гадая по полета птичи.
Щъкат си бедните долу и горе —
верни докрая са само врабците.
Мисля, на птица ли да се престоря
и като нота да кацна на жиците...
Луда идея дори и за мене —
моят свят, Боже, съвсем пощурял е!
Как да се върна в разумното време —
само смях шета в огромната зала!

Още лудея — кипи Карнавала —
тъй ми се иска и аз да повярвам!

ВРАТИ

*Очаквах те като преди на праг.
Врати отворих в празното да чукаш —
какъв гребнав и заядлив глупак —
забравих, че от векове си тука.
Залостих здраво външните врати
от страх, че може да те сбъркам с друга.
Не виждах, че раздиплила бе ти
сърцето си за всеки по заслуга.
Врати, врати — прекършени криле,
без глас с прикана за любов се мятат.
Съдбата щедро с обич ме прокле
да търся в тебе Свободата!*

*Врати, врати — открехнати и здрави —
за себе си прозореца оставих...*

ПРОЗОРЕЦЪТ

*Прозорецът ми зей широко —
слепец с отворени очи.*

*Отсреща търсиш си посока —
по стъпките ти пак личи.*

*Надявам се, че ще се върнеш,
че все пак може би ще спреш,
че поглед празен ще обърнеш,
че знак за друго ще дадеш!*

*Прозорецът—слепец те чака —
във него да ме видиш ти,
да ме завърнеш и от мрака,
да грейнат моите черти!*

*Прозорецът ми празен свети —
побързай, моля те, с кафето!*

КАФЕ

*Сварих го по турски с каймак —
кафявата лава кипеше.*

*Потърсих на дъното знак,
че тази нощ истинска беше.*

*Сварих го по турски за теб,
напълних ти чаша догоре.*

*Потърсих отдолу небе,
което да ми проговори.*

*Сварих го по турски, очи
изгряха — по тях да гадая.*

*Приканвах да помълчим,
да пием на гълтки до края.*

*Направих кафе за двамина —
едното отново изстина...*

СТЪПКИ ПО ПЯСЪКА

*Препрочитам Серьожа и Пейо,
жаля с Димчо за белия цвят.
Боже, толкова кратко живеем!
Бързат дните — не искат да спрат!
Ех, да можеше тази магия —
тази капка от Синия ден,
още малко в сълзица да скрия,
още миг да остане у мен!
Но потъват във пясъка светъл
стъпки — лодки след прилив в нощта,
със надежда да стигнат Морето,
да отплават към скъпи неща...*

*Стъпки, стъпки по пясък — нетрайни,
може би — път към вечните тайни!*

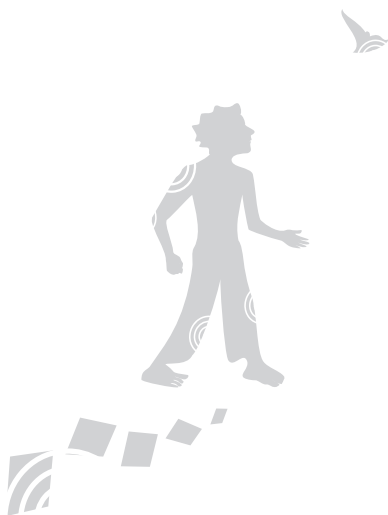

СЛЪНЧЕВИ ЗАЙЧЕТА

трета част

*Тази тиха тъга, дето сенки оттича
под чемширени порти и крилести стрехи,
тази тиха тъга значи още обичаме,
значи все пак годините всичко не взеха!*

БЯЛАТА КЪЩА

*Тя беше бяла, бяла къща
с червени турски керемиди
и с бял гувар — тетрадка съща —
до болка още ми се свида.
Преди да рухне ми помаха
с перденце, везано до цвете.
Над скършената вехта стряха
глави събраха върховете.
Не можеха да я прежалят —
отворената бяла рана.
Изгря за сбогом на превала —
напомни, че я вече няма...*

*Тя беше бяла, бяла къща —
без нея нищо не е същото!*

ЧЕХЛИ

*Наредени в тясното антре,
чехлите отново се подготвят
да поемат с пълен ход напред –
мъничка флотилия на котва.
Ще отплават рано, призори
и морето ще се преобърне –
синьото небе без ширини
литналите чехли ще прегърне.
Всеки ден от изгрев те летят –
двата чифта чехли от антрето.
Със криле е по-добър светът,
сбрал морето и небето.*

*Чехл-лодки, плуват и се реят –
мъничка флотилия на кея...*

КОРУЧА

*На две махали тя разделя града ни,
ръка от Балкана простряла към нас.
Да стопли ли иска отколешна рана
или да ни връща забравена свяст!...
Тече си със весело име реката,
приела съдбата на приток в поле.
С последна водица пои тя тревата
преди в по-голяма без дъх да се влей.
Реката все тъй два квартала събира
със спомен за битки и яки глави.
Несекваща обич от нея извира,
потрябва ли, в миг като лък ще се свий.*

*По нея не плува ни кораб, ни лодка,
но няма за мене река по-дълбока!*

ЧЕРГИ

*Шарени, писани черги
старите бари въртят.
Чудно, че нямат алергия
от безкрайния кръгов път.
Чистички скоро ще светнат
с яркото слънце във спор.
Орбита своя ще метнат –
ласо на трънен стобор.
После изсъхнали в къщи
ще ги застелят на под.
Пак без очи ще ги тъпче
кален до шия живот.*

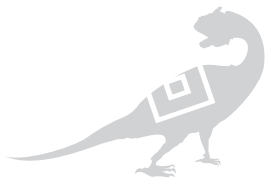
*Старите бари в боаза
шарени още ни пазят...*

СТАРИТЕ БАНИ

Уж бабешки били, а румени, свежи,
с усмивка се връщали всички от там.
Честито им казвали в къщи понеже
от баня се връщали като от храм.
Пета по момински въртяла жената,
мустак по ергенски засуквал мъжът.
Поглеждали скришом към ложето свято
и лягали сгушени рано да спят.
Носталгия сладка по бабешки бани,
а тъжничко нещо ни става без тях.
След сутрешен душ и следобедна вана
забравяме често, че има и грях...

И гоним залудо задачи в несвяст —
отиват си старите бани от нас!

СТАРИЯТ БРЯСТ

*Ти — трон зелен на ветровете —
безсмъртие за моя град!
Под клоните ти сме поети
и всеки с нещо по-богат.
В безмерно време ни събирай —
едно да сме и ти до нас,
от корен сила да извира,
да лее тучната ти власт!
Неутолимо ще я пием
под сенчестия ти заслон,
ще бъдаем тъй по-силни ние —
велможи до разлистен трон!*

*Кой ще ни спре във вековете —
наг нас небе зелено свети!*

СИНИТЕ КАМЪНИ

*Когато наближа към моя град
и видя синия венец отсреща,
когато върховете заблестят
като запалени от слънце свещи,
прекланям се пред тази красота —
от бледо розово до резеда и синьо.
Притегля ме неугържимо тя,
щастлив, че и след мене ще я има.
И по "Хайдушката" до "Куш бунар",
към "Меча", "Равна", "Българка", "Аглика"
се чувствам на света си господар
и чувам стъпки прежни да ме викат...*

*Благословена красота във синьо,
как искам в нея част от мен да има!*

БЯЛА ПАЛАНКА

Моя Бяла, Бяла, Бяла паланка —
слънце зелено в планината!
Дълга и топла е твоята сянка —
сънища сладки до изгрев замята.
Моя Бяла, Бяла, Бяла паланка,
кой ще се върне синовно от пътя!
Вятърът в старите къщи проплаква,
спомен на пръсти в тях още пристъпя.
Моя Бяла, Бяла, Бяла паланка,
дай ми от извор вода да наляя!
Бяга реката — забързана сянка —
капчици светли сме всичките в нея!

Моя Бяла, Бяла, Бяла паланка —
слънце зелено навръх планината!

СЛЪНЧЕВИ ЗАЙЧЕТА

*Обичах като малък да играя
и аз на слънчеви игриви зайчета.
Танцувах с тях от ранобудна заран
и то се знае, с други се закачах!
Че кой като дете е бил послушен
и на ината си не е умира!л!
Кой с огледалцето, до ъгъл сгушен,
лъчите в палав сноп не е събирал
и скришом влюбен батко или кака,
и без туй слепи, не е заслепявал!
Ех, детство златно, времето не чака —
отиде си със старите квартали!*

*Тук—там останали са бели къщи
да светят сякаш зайчета са същи...*

ПАСТОРАЛНО

*Небе бездънно — светове тревожни,
и тънък пушек, вретенил към тях.
Комини с капи — коледни велможи,
снежинки нецелунати от страх.
Нощта загърната бе цяла в бяло —
с надежда тъй да срещне утринта.
Студът отскачаше се в огледало,
рисуваше в прозорците цветя.
А в стаята под пръсти топлината
изгряваше във меки цветове.
С една измислена игра децата
разделяха света си пак на две...*

*Откъсната от стар буквар картина —
във спомените ми я само има!*

РАКЛА

*В тежки ракли с шевици и пафти ковани,
с вити черни гайтани на сватбен кафтан,
в триста дупли прикътана обич остана —
да напомня, че с нея човек не е сам.
Тъй си мисля и ровя в гуша като в ракла,
търся спомени, дуплени в кратък живот —
все забързан, все няма минутка да чака,
все със планове спешни без бряг и без брод.
Няма в тях домоткани аби и постели,
даже сватбен подарък кой знай де се крий!
Първа ракла молците без жал са наели
и костюма, закупен с ергенски пари.*

*Тъжно стана, но вярвам — и аз на тавана
ще открия за мен тежка ракла кована!*

БЯЛА ПТИЦА

на д-р Александър Юлиянов

*Бяла птица този ден
ми разтвори вис и бездна.
Сам не вярвах, че пред мен
кацна мигом и изчезна.
На криле живот и смърт
спряха времето до гата.
Бродих между тях без път
в черно или във позлата.
А край мене мекота —
лято в помъдряла есен.
Дали пак ще полетя,
от мечтите си понесен!*

*Бяла птица — с нея в път
птици като мен кръжат.*

РАЗГОВОР СЪС СЛЪНЦЕТО

*Не залязвай, Слънце, остани си горе —
имам още хиляди неща да свърша —
най-напред със себе си да поговоря
преди да прекрача светлата ти къща.
Не залязвай, Слънце, всеки лъч от тебе
нека в стих да звънне, дума да обاغри!
Чакат ме все още трудните победи
над самия мен и истините стари.
Не залязвай, Слънце, дай ми още време —
искам като теб и аз да засияя.
Сигурно и други луди като мене
се опитват духом да забавят края.*

*Не залязвай, Слънце, рано е за смяна —
може би сам слънце в пътя си ще стана!*

БИОГРАФИЧНИ БЕЛЕЖКИ

Авторът на *“Стъпки по пясъка”* е филолог по образование. Работи като преподавател, преводач, журналист. Участва още през студентските си години в литературния живот, но първите му самостоятелни книги излизат по-късно: *“Етюда на глава”* /1993/, *“Прагове”* /2000/, *“За изгрева”* и *“Малки тайни”* /2012/. *“Стъпки в пясъка”* е петият му поетичен сборник.

Единственият белетристичен труд на Виктор Дойчинов е историческият му очерк *“Сто години клубен футбол в Сливен”* /2014/, плод на над 20-годишната му ангажираност като спортивен коментатор във вестник *Народен спорт*. Също единствена е и детската му цветна стихосбирка съвместно с художничката Емилия Радушева *Шарена книжка* /2016/.

В началото на 90-те години създава седмичника за образование и култура *“Шест плюс”*, просъществувал шест години. През 1998 възпитаникът на Софийския държавен университет *“Св. Климент Охридски”* основава нестопанската организация за партньорско сътрудничество *“Контакт-Клуб Германия”*.

Разнопосочните интереси на Виктор Дойчинов му позволяват да разгърне значителна публицистична и издателска дейност. Под перото му излизат многобройни статии, спортни коментари, очерци, преводи, документални книги, творчески портрети, литературно-критични публикации, театрални отзиви и рецензии.